

INDICKÝ POHODÁŘ A CHÁTRAČ

TEXT A FOTO Mgr. Radko Pechar

Doma nás jen občas vyvede něco doopravdy z rovnováhy. Řešení většiny situací již umíme odhadnout a nežijeme díky tomu v trvalém stresu. Když ale přiletíme třeba do Indie, nesetkáme se pro změnu takřka s ničím, co by nás aspoň malinko z míry nevyvedlo. Samozřejmě: letadlo přistane stejně jako kdekoli jinde, zavazadlo k nám přijede na tradičních pásech, do pasu dostaneme klasické razítko, ale tím asi vše známé skončí.

MŮJ PŘÍJEZD DO DELHI

Bylo tomu tak i v mém případě. Byla noc. Procpal jsem se několik desítek metrů dlouhým kordonem hotelových naháněčů a ve spoustě všemožných vozidel jsem si skoro svobodně vybral taxi. Řidič nejenže souhlasil s navrženou cenou, ale odsouhlasil i místo, které jsem několikrát zopakoval. "Víte, kam chci jet?" - "Jedeme tam?" - "Yes sir, ou key." Asi po pěti minutách jízdy však prohlásil, že musí jet jinak, do úplně jiné čtvrti, a tam, kam chci já, to prostě NEEXISTUJE! Trval jsem na svém, on také trval... a nakonec se asi po patnácti minutách jízdy jednoduše otočil a odvezl mě zpět k letišti. Spustil se děsný slejvák, v něm jsem po čase nastoupil do vylágrovaného autobusu a pokračoval strašidelnou, ďábelsky rychlou jízdou někam na periferii - ovšem zase úplně jinam, než kam jsem měl namířeno a kam náhončí původně tvrdil, že zaručeně jede. Pak následovala další jízda, tentokrát rikšou - už lepším směrem, ale obrovskou oklikou, a potom, k ránu, už "jen" několik slovních soubojů nad cenou noclehu v jednom z ukoptěných hotýlků. Bylo před polednem, když jsem se probudil do svého prvního dne v Delhi. Všude podivný pach koření, odpadků, výfukových plynů, fůra lidí, krávy, randál, a mezi tím vším poklidně polehávaly, postávaly a loudaly se stovky psů.

CHÁTRAČI A POHODÁŘI

Někteří byli v opravdu ořesném stavu, hlavně ve městech. Ovšem těch zbědovaných jsem na své cestě viděl jen několik desítek. Ty tisíce dalších byly ve stavu docela

Podle hinduistické tradice pes vůbec nepatří do domu. Kdo ho tam má, přijde do pekla. Ani bohové nepřijmou obětiny z domu, kde pes žije.

uspokojivém. Jistě lepším, než jací se mi zdáli třeba jejich "kamarádi" před lety na Balkáně, kde jsem "rasu" místních psů tehdy, myslím přílehavě, nazval "bulharský chátrač". Ti byli hubení, špinaví a hlavně nervózní. Nic takového ovšem v Indii. Když jsem se na cestu tam připravoval, dočetl jsem se, že je velmi namístě dávat si pozor na vztekly psy. Co by mohlo být jednoduššího? Prostě, nepřibližovat se k nim zbytečně, nerušit jejich soukromí... A to jsem určitě neměl v úmyslu. Jenže, držet se od nich dál bylo naprosto nereálné! Leželi totiž všude! A každý den jsem se určitě několikrát ocitl v situaci, že jsem prostě musel nějakého pohodáře překročit nebo mu alespoň stoupnout těsně vedle nosu. Psi to zvládali bravurně, leželi bez viditelné reakce dál, jako

bych já neexistoval. Rychle jsem si zvykl. Ale instinkty a úžasnou provázanost s okolním světem měli v dokonalém pořádku. Dvakrát mi po cestě trochu "ujely nervy", ne nadlouho, pokaždé jen na pár minut. A dvakrát po mně ti "pohodáři" okamžitě "vyjeli!"

INDOVÉ VIDÍ PSY JINAK

Podle hinduistické tradice pes vůbec nepatří do domu. Kdo ho tam má, přijde do pekla, pes znečišťuje jídlo, pití i sám život hospodáře. Ani bohové nepřijmou obětiny z domu, kde pes žije. Pes je zkrátka symbolem směsi nejružnějších negativních citů, a také osamělosti či zklamání. Mít v oblíbě psy nepatří v Indii k dobrým mravům. Jenže podobně jak je náročné se při přjezdu do tak odlišné země, jako je Indie, zorientovat, je stejně tak obtížné pochopit, co k takovému pohledu na psy Indý vede. A odsoudit odlišné názory většinou nebývá ta správná cesta k pochopení.

Mgr. Radko Pechar
Autor je etolog a výtvarník. Vystudoval biologii na Karlově univerzitě, věnuje se symbolice vztahů, dospívání a principům rovnováhy.

1/ Polehávají všude, často se jim jde jen obtížně vyhnout, překročí je, ani neotevrou oči, ale vědí o vás.
2/ Dokázal bych si najít lepší místo k odpočinku, říkal jsem si, ale jsem Evropan a nejsem pes.
3/ Jsou neskutečně soběstační, svobodní a mezi lidmi opuštění - ovšem možná asi tak, jak byla obutá chytrá horákyně.

4/ Smutně ležel uprostřed křižovatky - auta, motorky i rikši ho bez zájmu míjely, někteří jen o pár centimetrů. Bylo jen otázkou času, kdy ho někdo přehlédne...
5/ Soucit je asi to jediné, co je občas k dispozici.
6/ Většinou jsou ale v celkem dobré formě, klidní a spokojení